

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

אומר לו גזור. פי' לבעל הכרם שהוא המזיק ד' אמות שאמר
להרחיק הוא בצביל עבודת הכרם כדמתן בלא יתפור (ב"ב
דף טו. וס) לא יטע אדם אילן סמוך לשדה חצירו אלא"כ הרחיק
ממנו ד' אמות אחד גפנים ואחד כל אילן ומפרש בגמ' ד' אמות
שאמרנו כנגד עבודת הכרם והפילו

גזור. שלא יסוף התבואה אחד ממאמץ עבוד המחילה פרוצה
ותאסר: נתייאש ולא גדרה. ובמתן כך הוציא הזרע אחד מן
המאמץ שהיו בה בתימר: א' הרי זה קידוש. ואין בעל אלא באחד
ומאמץ וכאן יש ק"ט מן היתר וזה באיסור: **מתני'** והקדיתו

יורה. שרפתו יורה שהרפתו יורה
מדאי: נוסף לו דמי למרו. והכא ליכא
שנחא כלל דהא נשקף לגמרי וליכא
למימר אס השבח יורה: **לצבו כאור.**
כמו כעור. בגמ' [קא]. מפרש שצבצבו צשירי
צבע ומויק ככוננה הוא לפיכך ידו על
התחמונה דברי הכל: **ואס השבח.**
שהשבח המזר יתר על היציאה של
צבע: נוסף לו. לצבצב את היציאה ולא
שכר שלם ומקבל למרו. ודמי אמרו
לא אמר דמיצבו דלקתי איהו שנחא
לזמר דהא צבצב שהתנה עמו צבצב
ולכא שמיא דנקייה: **לצבוע לו**
אדום כו'. קני צשינו לר"מ ולא היינו
ליה אלא דמי אמרו אצל לא דמי
שצמו או זה יתן שכרו משלם ויקח

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה אומר וכו'
אס י' בו מראית דם
כס:

הגהות הב"ח
ג' ה"ה ח"ב וכו' א'
קני הוא בפירי דוקא.
ק"ל הא כדתימח מוקמינן
כדתימח קנינו שוגג אטו
מזד וכו' י"ל דקבר כתיב
דריע דמקמי כלאים לא
הו' דלתימח אהיה
דמסקי גפני י"ל גמזד
דברי חוב' לא הקדיתו
קושטים אהיה דמסקי
(למה) [אלא] דהא דתימח
משמע אף בשבת וכו'
קשה כ"ל היינו מתימח
מה קושי חוס' ד"ה
מחלת כוס ד"ל דמזכר
דתימח כתיב מתימח
גס נשוגג:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

ר' יוסי דלמר הם על הניזק להרחיק
את עצמו הא א"ר אשי הם מודה
ר"י בגייר דליה והכא גירי דבעל
כרם הם דחשדין ליה שלא יביא
מחרישמו בשדה חצירו לפיכך צריך
לעשות כותל או להרחיק ארבע אמות
והא דנקט אומרינו לו גזור ולא נקט
חייב לגזור נראה לר"י לפי שצריך
להתרות בו ואס לא התרו בו לגזור
אין חייב באחריותו ולהכי נקט נמי
תרי וימני נפרצה אומר לו גזור דלף
פעם שנית דנפרצה צריך להתרות
בו ואס לא התרו בו לגזור אין חייב
באחריותו שאין סבור להיות חייב
לגזור כל שעה שנפרצה ונפרצה פעם

שלישית מספקא לר"י אס צריך להתרות בו בכל פעם או שמה שגיי
במרי וימני ור"מ מפרש דלהכי נקט תרי וימני לאשמועינן שאס יש
מוספת מאמץ בין מה שהוסף כשנפרצה ראשונה ובין מה שהוסף
כשנפרצה שנית דאין מנטרפין לאסור דקמא קמא בעלה ודוקא
כש"ש הפסק בינתיים אצל בעלמא כלאים נאסרין במאמץ (ו) ולא
אמרינן כל פורתא כשהוא גדל מתבטל והא דלמר צ"ב בתרא דע"ו (דף עג. וס) המערה יין נסך מחצית לצור אפילו כל היום כולו קמא
קמא בעל מפרש ר"מ בדפסיק פסקוי אצל אס מערה בלא הפסק אסור מדי דהוה אכלאים הנאסרין בתוספת מאמץ לפי שגדל בלא הפסק
והא דלמר בצמה אשה (שבת דף סה: וס) שמואל עבד לנתיב מקוואות זיומי ניסן כו' שמה ירבו הנוטפים על הזוחלים היינו שמה ירבה
במה הפסק וכן בפרק הנודר מן הירק (גירסא דף טז:) גבי צלל שעקרו בשביעית ונטעו בשביעית ורבו גדוליו על עיקרו מותר ולא אמרינן
קמא קמא בעיל לפי שגדל בלא הפסק ורבי יוחנן גופיה דקאמר בפרק בתרא דע"ו (דף עג. וס) ראשון ראשון בעל אית ליה הם כנדרים
גדוליו היתר מעלין את האסור ור"י בן רבינו מאיר פירש בתוספתא כנדרים דכלל וכלאים וגבי נוטפין דווסתן צכך ליגדל מעט מעט לא בעיל
קמא קמא כמו ציין נסך דהתם לא שייך למימר הכי אצל קשה דלמר צ"ב הערל (ביבמות דף פג: וס) נתן סאה ונטל סאה עד רוצו וצרכו מיהא
מיפסק ולא אמר קמא קמא בעיל וי"ל דהתם במי פירות איירי דהתמירו טפי ור"מ אף במי פירות איירי היכי מנמיה לה למרומה דרבינן
דמי פירות דפסולין דאורייתא כדמעט בפרק כיסוי הדס (חולין דף פד. וס) מדכתיב מיס יתירא והיאך יהיו כשרים במחלה על מחלה
לאורייתא וי"ל בדוחק דלע"ג דמיפסקי מלאורייתא מחלה על מחלה כשרים להטביל בהם מתטין וזינויות דאין לרבינן ארבעים סאה
מלאורייתא אלא מדרבנן ומיהו אכתי קשה מיהא דמסקי רב דמי שפקר בפרק שביעית דבכורות (דף כג. וס) גבי הלוקח ליר מעט הארץ משקינן
במים והוא טהור אף רובא מיא נינהו סלקא להו השקה ואי רובא ליר נינהו לא בעי השקה דמים כטלים כזיר ומסקי לא שנו אלא
לטביל בו פתו אצל לקדירה לא דמלא מין את מינו ויעור אלמא התם אע"ג שהיו כבר מבוטלות חחרות ויעור בתוך הקדירה וכל שכן דלא
אמרינן קמא קמא בעיל וי"ל דהתם חומרא הוא שהתמירו גבי טומאה דלע"ג דפסיק פסקוי לא בעלה וטע"ג דבכמה דברים איסור חמור
מטומאה כדאמרינן בפרק כיסוי הדס (חולין דף פז: וס) אס אמרו ספק טומאה לטהר יתמרו ספק איסור להיתר התם התמירו חכמים
בטומאה יתיר ואין ראייה משמעתיא כדתימח דנדה (דף עא: וס) דמחלק גבי דס בתוסה בין פסק ללא פסק דשמיני דס בתוסה דרבינן יש
להקל בו יתיר ומהא דלמר צ"ב כיסוי הדס (חולין דף פז: וס) ונפרק התערובת (פ"ה מ"ו) הרוחה ירק בתוך כרמו ואמר כשאגיע סס
(ב) מראית דס בו כשר וקאמר בגמ' לא שנו אלא כשפולו מים לתוך דס אצל דס שמתערב במים ראשון ראשון בעל התם בלא שינויא שפירי
אמי שפיר דהתם גבי דס היינו טעמא דכיון שנדחה שוב אין נראה שכן הוא הדין בכל דבר הקרב ואפילו למ"ד אין דיחוי צבעלי חיים
בשחוטין יש דיחוי וכן מוכח בפרק כיסוי הדס (חולין דף פז: וס) דטעמא משום דיחוי הוא דמסקי בתר הכי ולענין כיסוי אין בו דיחוי דאין
דיחוי אלא מנזות מכלל דלענין דס הוה טעמא משום דיחוי ואין להקשות מיהא דלמר בפרק נוטל (שבת דף קמב.) סאה תרומה שנפלה למאה
של חולין ולא הספיק להעלותה עד שנפלה אחרת לא מעלה ולא אמרינן ראשון ראשון בעל אע"ג דנפל ע"י הפסק דהתם צריך להרים
ובענין אחר אין ק' סאה שנפלה בהן מתירין ולא שייך התם ראשון ראשון בעל: **נתייאש** במנה ויא גדרה. דוקא נתייאש אצל אס
לא נתייאש ונוסף כל שעה לגזור אע"פ שהוסף מאמץ מותר כדמתן בגמ' כלאים (פ"ה מ"ו) הרוחה ירק בתוך כרמו ואמר כשאגיע סס
אלקטנו מותר לכשאחזור סס אלקטנו והוסף מאמץ אסור אלמא כשהוא חמור אחר לקיטתו כל שעה אפילו הוסף מאמץ מותר וטעמא
י"ל משום דכתיב לא תזרע כרמך משמע זרעה דניחא ליה: **חייב** באחריותו. אע"ג דהיזק שאין ניכר לא שמיא היזק נראה לר"י דהא
חשיב היזק ניכר שהרי ניכר שהוא כלאים כשרואה הגפנים בשדה אצל מטמא טהרות חצירו אע"פ שרואין השקך על הטהרות לא חשיב
היזק ניכר דמי יודע אס הוכשרו אצל אין לומר הכא נמי הוה היזק שאין ניכר וקנסוהו כמו במטמא שלא יחא כל אחד הולך ומטמא טהרותיו
של חצירו דהכא ליכא למיחש כיון שבעל כרם נמי מפסיד ועוד * אף קנס הוא במזיד דוקא היה לו להתחייב: **אם** השבח יתר ע"י
היציאה. מפרש בירושלמי מהו השבח יתר על היציאה בר נש דיהיב לחבריה חמש מניו אמר וחמש מניו סממנין ועשרה מניו אגרא ואמר
ליה ויל צבעיה סומקי ואול וצבעיה אוכס א"ל אילו צבעתיה סומקא הוה שוה עשרים וחמש מניו השבח דלצבעתיה אוכס לית הוא שוי אלא
עשרים מניו את אבדת דידך ואנא לא אבדנא דידי עד כאן לשון הירושלמי בפירקא דאורי' דהכי (פ"ה) דרבי יהודה לפי הירושלמי אס
השבח שהשבח האמר יתר על ט"ו [א] מניס והיתר על ט"ו מניס קרי שבה יתר על הוצאה והואלה קרי עשרה מניס של שכר הצבע שמוציא
הצבע וטורח והיה בשכרו י' מניס דהשתא אס השבח על ט"ו מניס יתר מ' מניס שהס יציאה נותן לו היציאה דהיינו י' מניס ולא יתן לו
יתר ואס היציאה יתירה על השבח שלא הושבח על ט"ו מניס אלא ד' או ה' יתן לו השבח מה שהושבח על ט"ו ואין נותן לו כל י' מניס
שהתנה עמו דל"ל את אפסקת דידך ואנא לא אפסקת דידך ויש ליתן טעם לדברי הירושלמי למה לא יהיה כאן הדין כמו 'בנוטע שלא
בשעת דנעשה כאן כאלו כן התנה עמו א"כ קנסא הוא משום דיהיב ממה שזוה לו ומיהו אס השבח יתר על היציאה דתנן גבי צבצב כעור
לא הוה פירושי הדין דירושלמי כי אין יהיה השבח של צבצב כעור וימני צבצב גמור וגבי כשא עבור דגמרא אפסר ודאי שיהא
טוב מן הנאה כגון שהנאה אין חזק כמו הכעור ע"י כך דמי הכעור יתירה על הנאה ואין לשון ירושלמי משמע כפי ר"י שהרי משמע
שבה לפרש מהו אס השבח יתר על היציאה ולדברי ר"י הוא מפרש היציאה יתירה על השבח והר"ר אלחנן פי' צע"א ולא מלאחי כדב"ס:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגהות הב"ח
א' תוס' ד"ה אס כו' ע"ו
מניס קרי שבה יתיר על
הואלה תא"מ וכן ממקו
דש"ל:

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

קא.

עין משפט
גז מצוה

6) עולה פי"ג מ"ח
7) ממילה א.ל. 8) פסחים
כ: קדושין ט: [פ"ט]
ד) פי"ג ו"ח ונחם כה ד"ה
כפירי וכו', 9) זה המיטות
הערוך. ה"ש"ל 10) כ"פ:
נגדים 11) ג"ל מתוך
התנאה, 12) ג"ל ונחם
לגמיה, 13) פי"ג מושה, 14) פי
טק"ר ויחסי קטנים משום
רפואה. ה"ש"ל בשם רש"י.

תורה אור השלם

1. ובי תבא אל הארץ
תשעם כל עץ מפלי
וערלהם ערלתו את
פריו שלש שנים יהיה
לקם ערלים לא יאכל:
ויקרא י"ט כג
2. ולבמהחך ולתיה
אשר בארצך תחיה כל
תבואתה לאכל:
ויקרא כ"ז

הגהות הב"ח

6) רש"י ד"ה ט"ז שנה
ובי קמח"ד סמנים
הס"ד: 7) ד"ה דול וכו'
ואין מגיע השבח:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה דול וכו'
אין הייתי מוכר סמנים
לפי"ו דול יצבע היינו
דלמך נכנס החל אכל
הסמנים עמנו לא הולו
ותמוה לי דלמי יצבי
זה ומהלי לא כפיטות
דחלו סמנים ופך דגם
אלו מוכר לא היה עונב
ביוקף מ"ח כיון דלן שנה
סמני ולא מקרי השנה
היא כפלה הגולה דמשל
כשנת הגולה ו"ע ואלתם
ק"ל גם על הגמלה
דלמאי דרין לאתקמ דגול
כגז ומיטת דחד לוקי
דמשיקת דגול סמנים
שריסי ונכנס דחד על
והול הכנה עד שהגמר
עם הצבע עשוי לן
עולס לחמי הצבע כשהיה
בעידן הגולה ו"י י
סמנים מוכר ליה הסמנים
ואומר הרי ענך למכר ו"י
דנמלי שנקלה ואמר כאלמ
החוק לן גם נמלי ו"י
אין שנה סמנים לא היו
עשה על הסמנים ורין
לשלם דמשיקת ו"ע ג'
תוס' ד"ה או וכו' אלא
גז בעלמא יומר. עין ש"ך
פי"ג שאל קמ"ב:

כפרא דודי. קינה זו את היורה כלומר כשירי זכע נשמתירו ציורה
זכעו. כופרל לשון קינוח (ז) כמו בלימל דפרסל למכפריה כהכל
שומטין (חולין דף ט:). גזול לו דמי עליו. דקניניה כשירי. אבל
נתן עלים כו' דלא שניה ולא קני ידו על התחונה: יש שנה כו'.

כפרא דודי: תנו רבנן הנותן עצים לחרש
לעשות מהן כסא ועשה מהן ספסל כסא
ועשה מהן כסא ר' מאיר אומר נותן לו דמי
עציו רבי יהודה אומר אם השבח יתר על
הציאה נותן לו את הציאה ואם הציאה יתירה
על השבח נותן לו את השבח ומודה רבי
מאיר אם נתן עצים לחרש לעשות מהן
כסא נאה ועשה מהן כסא כעור ספסל נאה
ועשה ספסל כעור אם השבח יתר על הציאה
נותן לו דמי הציאה ואם הציאה יתירה על
השבח נותן לו דמי השבח: יאביעיא להו
יש שבח סמנין על הצמר או אין שבח
סמנין על הצמר היכי דמי אילימא דגול סמנין
ודקניניה ותרניה וצבע בהן תיפוק ליה משום
דקניניה בשנינו לא צריכא דגול סמנין שרויין
וצבע בהו מאי יש שבח סמנין על גבי צמר
דאמר ליה הב לי סמניא דשקלתיניהו או
דלמא אין שבח סמנין על גבי הצמר דא"ל
לית לך גבאי ולא מידי אמרי ואי אין שבח
סמנין על גבי צמר מי מצי אמר ליה לית
לך גבאי ולא מידי נימא ליה הב לי סמניא
דאפסדתיניהו אלא לחד גיסא אין שבח סמנין
על גבי הצמר ובעי שלומי ליה או דלמא
יש שבח סמנין על גבי צמר וא"ל הא מנחי
קמד שקליניהו שקליניהו במאי שקליה בצפון
צפון עבורי מעיבר השבה לא עביד יאלא
הב"ע כגון דגול צמר וסמנין דחד וצבעיה
להווא צמר בהגך סמנין וקא מהדר ליה
ניהליה לצמר יש שבח סמנין ע"ג הצמר וקא
מהדר ליה סמנין וצמר או דלמא אין שבח
סמנין על גבי צמר וצמר לא מהדר ליה אמרי תיפוק ליה
דאיירק ליה ניהליה בדמי לא צריכא דול ציבעא ואיבעית אימא כגון
שצבע בהו קופא רבינא אמר הבא כמאי עסקינן כגון דצמר דחד וסמנין דחד
וקאתי קוף וצבעיה להווא צמר בהגך סמנין יש שבח סמנין על גבי צמר
דאמר ליה הב לי סמניא דהגך ניהו או דלמא אין שבח סמנין על גבי צמר
צמר ואמר ליה לית לך גבאי כלום תא שמע ⁶הבגד שצבעו בקליפי ערלה
ידלק אלמא חזותא מילתא היא אמר רבא ⁷הגאה הנראה לעינים אסרה
תורה דתניא יערלים לא יאכל ⁸אין לי אלא איסור אכילה ימנין שלא
יהנה ממנו ולא יצבע [בן] ולא ידליק בו את הנר תלמוד לומר וערלתם
ערלתו את פריו ערלים לא יאכל לרבות את כולם תא שמע ⁹בגד שצבעו
בקליפי שביעית ידלק שאני התם דאמר קרא ¹⁰תהיה בהיותה תהא

הא מנחי קמד שקליניהו. ומ"מ אגרא צעי לניתב למישקל להו
דכיון דלמי ליה צעי למיעבד השנה כדאמר לעיל (דף נח).
גבי זורק מטבע לים: דול ציבעא. ומכל מקום איירי דגול
סמנין שרויין דלי דקניניהו ושרניהו קניניהו כשירי: דצבע בהו
קופא. פירש בקונטרס שגול קוף
וסמנין שרויין ונכע את הקוף
ותימה דלס כן אפסדיה כדסי
וכה"ג היוק ניכר הוא ומחייב ונראה
לפרש דלכע פרו קופא כלומר
בגריעות וכשיעור כעין קוף שהוא
מכוער: או דלמא אין שבח של
סמנין ע"ג גבי צמר. תימה הרי
הנה שצמרו מעולה כדמיס יומר
ישלם מה שנהנה כמו אכלה ומלדי
רמזה דפ"ב (דף טו:). וירדה לגינה
דכיוסם (לעיל דף נה:). ובפרק אלו
נערוס (מכות דף ל: ושם) אמר תמז
לו חזירו משקין של אחרים כדמי
הגליעה דמשלם מה שנהנה ויש
לחלק דהנאה דהכא אין צאה ע"י
מעשיו ולא ע"י מעשה כהמתו וכתמז
לו חזירו אע"פ שאין זה ע"י מעשיו
מכל מקום נהנה גופו אי נמי הנאה
דהכא לא חשיבא הנאה שאין ⁶אלא
גז בעלמא יומר:

מנין ש"א יהנה ממנו. כפרק
כל שעה (פסחים דף כב:
ושם ד"ה מין) פרק אמאי לא נפקא
לן איסור הנאה מלל יאכל:
ולא יצבע בו ולא ידליק בו הנר.
אע"ג דאמר שאר הנאות
אצטרך לרביי צביעה והדלקה
צביעה משום דחזותא בעלמא הוא
והדלקה משום שכלה האיסור כשנת
הדלקה ואם תאמר והא כפרק כל
שעה (שם דף ט:). שרין עלים להדלקה
למאן דלמך אין שנה עלים כפת ולא
משכחי עלים דאיסורא אלא כעין
כסא ושרשיא ויש לומר דשמן היו
בעין צבעה שהוא דולק אבל עלים
נעשים גחלת והשלהבת אין צאה
אלא מן הגחלת ואם תאמר ומ"מ
דהכא מרביין קרא להדלקה וגבי
תרומה טמאה מרביין קרא להחרי
כדדרשינן שך תהא להסקיה תחת
תבשילין ו"ל משום דס"ד דילף
תרומה ממעשר הקל דאמרה תורה
לא צערי ממנו צטמא כדאמר
בכמה מדליקין (שבת דף כה: ור"ת
מפרש דאיצטרך קרא הכא לאסור
צביעה והדלקה שלא כדרך הגחלתו
כגון צביעה דתאנים ורמונים ודברים
דלאו אורחיהו והדלקה איצטרך

לשמן שאין עומד להדלקה כלל והוא דפרק כל שעה (פסחים דף ט:). דהוא ⁶צטמא וקאמר מידי דרך הנאה
קעבידנא התם לא הוה דרך הנאה כלל וקשה לפי דהא צעי למפסע מהכא דחזותא מילתא היא ודחי דשאי הכא דגלי קרא שמשע ללא
אחא קרא למיסקר שלא כדרך הנאה אלא למיסקר אע"ג דליכא אלא חזותא בעלמא ו"מ אס כן תיפשוט לאידך גיסא מדאיצטרך למיסקר שמע
מינה דחזותא לאו מילתא היא ויש לומר דאיכא למילף מהכא דחשיב כאלו הוא צעין ותימה לרבי יהושע דגמר בערלה פרי מפרי מצבורים
כפרק העור והרכוב (חולין דף ק: ושם) וסבר דלון קופינן את הארבעים על הערלה אלא על היוצא מן הזיתים ומן הענבים אבל היוצא
משאר פירות מותר האיר יאסר לנכנס במשקיהן מן המורה וכל שכן כמים שנישורו בהם הקליפין ויש לומר דלא איצטרך קרא אלא
שלא יצבע בזהים וענבים וזיונא מהם או כממטות של עפרוריות הקליפין הנטחנין ומיהו לא יצבע דקתני כדתימא מיירי שפיר בכל
עוני צביעה דערלה ומשקיהן בכל ענין ומדרבנן ומיהו קרא לא אחיז אלא כדפרישית אי נמי יש לומר דפרי דערלה דוקא גמר פרי
מפרי דביכורים ולהכי אימעוט משקה דלדוה אבל שומר לפרי דאיתרבו מאת פריו את הטעל לא אמעוט משקה דידוה וליכא
למעוטי מפרי דביכורים דביכורים ליתנהו בשומר לפרי כלל ואע"ג דהוי השתא טפל חמור מן העיקר יש ליתן טעם שלא יקשה מזה על
שמעמא דר"ש אחיו מקומן (נחמ"ס דף מה:). אבל אין לומר דאף על גב דליכא מלקות ציונא משאר פירות עשה דערלתם ערלתו איכא
דהא אכל מאי דמכחי וערלתם קאי לא יאכל דמכחי חמור הוי ועוד אס היה כמסקה דשאר פירות דערלה איסור עשה אס כן מנא
ליה שלא יצבע בו הא איצטרך לאסור המשקין כשהן צעין ואין להקשות כיון דאימרי שומר לפרי דלא חוי
לאכילה אס כן על כרחך מיתסרר ערלה כהנאה ולמאי איצטרך קרא שלא יהנה דהא איכא שומרין טובא דחזו לאכילה:

פר א ב מ"י פ"י מה'י
שכירות הלכה ד קמג
עשין פט טושי"ט ח"מ פ"י
טו ספ"ק ג'
פ"ה ג ד מ"י פ"ג מה'י
גיהלה ואצדיה הלכה י
טושי"ט ח"מ פ"י שסג
קס"ף יא:
פ"ה ה מ"י פ"י מהלכות
מאכלות אסורות הלכה
כ:
פ"ו ו מ"י ש"ס פ"י הלכה
ט טמג לאוין קמד
טושי"ט ח"מ פ"י ילד ספ"ף
ג:
פ"ה ו מ"י פ"ו מהלכות
שמעין הלכה כ:

לעזר רש"י
שר"ן [שב"ן]. סב"ן.

מוסף רש"י
מנין שלא יהנה ממנו
ולא יצבע בו. שאל יהנה
ממנו כגון שלא יצבע
בו כפירי הרמ"ל לנכנס
בו. כגון קליפי אגוזין
ואומר לפירי אסור כפירי
(קדושין ו: ובע"ז פסחים
כב:). ולא ידליק בו את
הנר. כגון שנתן על עולה
(שם ושם).